

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/129/2025
Identifikačné číslo spisu:	1710208388
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1710208388.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ruukki Slovakia, s.r.o., Bratislava, Stará Vajnorská 37, IČO: 46 906 606, zastúpeného LEGAL GROUP, s.r.o., Bratislava, Lomonosovova 2, IČO: 47 237 589, proti žalovanej D. J., narodenej XX. C. XXXX, J., P. XXX/XX, zastúpenej Weis & Partners s.r.o., Bratislava, Priemyselná 1/A, IČO: 47 234 776, o zaplatenie 51.327,29 eur, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5C/271/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2025 sp. zn. 7Co/7/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5 C/271/2011-1427 zo 14. apríla 2022 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 51.327,29 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 01.05.2008 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania 100 %, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. Po právnej stránke aplikoval § 2 ods. 3, § 41, § 52 ods. 1, 2, 3, a 4, § 100 ods. 1, § 122, § 488, § 489, § 517 ods. 1 a 2, § 559, § 563, § 583, § 633 ods. 1, § 642 ods. 1 a 2, § 644, § 645 ods. 1, § 646 ods. 1, § 647, § 649, § 650 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 151 ods. 1, 2, § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bolo medzi stranami preukázané uzavretie ústnej zmluvy o zhotovení veci na zákazku dňa 25.10.2007 na základe cenovej ponuky č. 71018IB-Rev6. Podstatné náležitosti zmluvy neboli sporné. Termín dodania diela bol uvedený s odkazom na zmluvné podmienky, ktoré však neboli v konaní predložené, doba plnenia aj splatnosť odmeny, neboli podstatnými náležitosťami zmluvy o zhotovení veci na zákazku. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami ako spotrebiteľský, preto na základe § 650 ods. 1 Občianskeho zákonníka bola objednávateľka (žalovaná) povinná prevziať vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, keď

mala byť vec zhotovená, a to bez ohľadu na vyhotovenie zápisu o odovzdaní a prevzatí (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo 873/2002). Ak žalovaná tvrdila, že vec nebola zhotovená riadne, mala právo od zmluvy bez udania dôvodov odstúpiť, prípadne tak mohla urobiť z dôvodov, že vec nebude zhotovená včas, alebo riadne, a zhotoviteľ neurobí nápravu ani v poskytnutej primeranej lehote, čo sa nestalo. Ak mala žalovaná za to, že zhotovená vec mala vady, mala odmietnuť prevzatie zhotovenej veci, čo tiež nebolo preukázané. Žalovaná bola na liste vlastníctva na základe kolaudačného rozhodnutia zo dňa 1.7.2010 a pridelení súpisného čísla dňa 10.9.2010 zapísaná ako vlastníčka stavby „haly“ súpisné č. XXX na LV č. XXX kat. územie Hurbanova Vies už ku dňu vydania rozhodnutia stavebného úradu o povolení užívania stavby. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že vystavením faktúry č. 28500623 na sumu 51.327,29 eur dňa 31.03.2008 právny predchodca žalobcu, ako zhotoviteľ, dal žalovanej najavo, že vec považuje za zhotovenú. Právny úkon žalovanej - reakciu zo dňa 30.04.2008, že faktúru uhradí až po odstránení závad a odovzdaní projektu (čl. 248) vyhodnotil súd prvej inštancie ako uplatnenie nároku zo zodpovednosti za vady. Podľa Odborného vyjadrenia č. 5/2019 bola vec zhotovená podľa cenovej ponuky zo dňa 25.10.2007 a mala vlastnosti zodpovedajúce účelu, na ktorý bola stavba jazdiarne určená a zistené vady boli odstrániteľné. Obranu žalovanej o neodovzdaní a neprevzatí zhotovenej veci súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelovú, vychádzajúc aj z okolností, že žalovaná dňa 17.04.2009 písomne prevzala dokumentáciu nielen k zhotovenej veci v zmysle cenovej ponuky zo dňa 25.10.2007, ale aj k veci, ktorej vlastníkom je O. E. J. a so zhotovenou vecou následne nakladala ako s vlastnou, t. j. požiadala o kolaudáciu a dňa 1.7.2010 jej bolo vydané povolenie na užívanie stavieb. Pokiaľ žalovaná v konaní argumentovala tvrdením, že kolaudovaná bola „hospodárska usadlosť“, žalovaná ničím nepreukázala, že o kolaudáciu stavby haly jazdiarne, súčasťou ktorej sa stal predmet plnenia podľa cenovej ponuky č. 71018/IB Rev6 zo dňa 25.10.2007, nemohla požiadať až po jej dokončení. Nakoľko si žalovaná zľavu z ceny zhotovenej veci neuplatnila na súde zákonom predpísaným spôsobom, t. j. riadne a včas (vec bola odovzdaná dňa 30.04.2008), lehota na uplatnenie zodpovednosti za vady zhotovenej veci uplynula. Súd vzhliadol na to, že žalovaná v lehote 24 mesiacov od (zrejme malo byť „do“ - pozn. dovolacieho súdu) 30.04.2010 adresovala žalobcovi iba 2 písomné podania, zo dňa 30.04.2008, označené ako „Projekt jazdiareň - reklamácia“ a zo dňa 22.05.2008, ktoré označila ako „Stanovisko k upomienke“, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako neurčité a nedostatočne konkrétne. Dôkazy navrhované žalovanou v konaní (výpovede svedkov - jej manžela a zamestnancov právneho predchodcu žalobcu, Odborné vyjadrenie a odborné stanovisko zisťovania aktuálneho technického stavu zo dňa 07.01.2022) podľa názoru súdu neboli spôsobilé privodiť žalovanej úspech vo veci, keďže žalovaná v konaní nepreukázala riadne a včasné uplatnenie zodpovednostných nárokov zákonom predpísaným spôsobom. Navyše kontrolným meraním sa pomocou laserového merača nepotvrdila vada zhotovenia samotnej oceľovej konštrukcie (výsluch O. E. P. v spojení s ňou podaným písomným znaleckým posudkom č. 7/2020 zo dňa 13.10.2020). Na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na zaplatenie istiny ako dôvodný. Keďže splatnosť ceny zhotovenej veci nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá, za výzvu veriteľa dlžníkovi na splnenie dlhu v zmysle cit. 563 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie považoval faktúru č. 28500623, obsahujúcu lehotu na splnenie dlhu do 30.04.2008. Priznal preto žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od 01.05.2008 (prvý deň omeškania so splnením dlhu) vo výške 9% ročne (§ 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.) do zaplatenia a v prevyšujúcej percentuálnej časti výšky príslušenstva žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) rozsudkom z 21. februára 2025 sp. zn. 7Co/7/2023 prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom prisudzujúcom výroku zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 51.327,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 01.05.2008 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol; druhým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania potvrdil a tretím výrokom priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok a vykonal odvolací prieskum v rozsahu odvolacích námietok. Následne konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie

rozhodnutia, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Zdôraznil, že na základe skutkových zistení vyvodil správne právne závery a s ohľadom na vykonané dokazovanie podrobne, dôkladne, zrozumiteľne odôvodnil (ods. 41. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) prečo považoval nárok žalobcu za dôvodný, majúci za to, že žalobcovi na základe ústnej zmluvy o zhotovení veci na zákazku dňa 25.10.2007 na základe cenovej ponuky č. 71018IB-Rev6 vznikol nárok na zaplatenie ceny za dielo v sume 51.327,29 eur s prísl.. Aplikujúc ust. § 650 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd ustálil, že žalovaná vec prevzala uplynutím lehoty jedného mesiaca od doručenia faktúry č. 28500623 zo dňa 31.03.2008, ktorej prevzatie žalovaná v konaní nepoprela. List zo dňa 30.04.2008, označený ako „Projekt Jazdiareň - reklamácia“, v súlade s ust. § 35 Občianskeho zákonníka súd vyhodnotil ako uplatnenie nároku objednávateľa zo zodpovednosti za vady diela. Dostatočne odôvodnil svoje závery svedčiacie o tom, že žalovaná vec prevzala, keď poukázal na konanie žalovanej, ktorá s vecou nakladala ako s vlastnou a uzavrel, že žalovanému vznikol nárok na zaplatenie ceny za dielo. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil.

2.2. V spojitosti s namietaným odvolacím dôvodom § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd dôvodil, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania. najavo.

2.3. Následne odvolací súd v rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP uviedol, že v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

2.4. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a následne i nesprávnym právnym záverom, že dielo bolo prevzaté, odvolací súd poukázal na § 650 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý ukladá objednávateľovi povinnosť prevziať zhotovenú vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, kedy mala byť podľa zmluvy zhotovená. Pre prípad, že vec nebola zhotovená včas (bez ohľadu na to, či sa tak stalo na základe dohody účastníkov alebo z dôvodu omeškania zhotoviteľa), zákon ukladá objednávateľovi povinnosť prevziať ju do jedného mesiaca od jej skutočného zhotovenia. Zhotovením veci nastáva povinnosť objednávateľa zaplatiť cenu za zhotovenie diela, ak nie je dohodnuté inak (§ 634). Objednávateľ má vždy povinnosť prevziať vec riadne a včas zhotovenú. Ďalej dôvodil, že samotná skutočnosť, že žalovanou nebol podpísaný protokol o ukončení prác (Zápis o odovzdaní a prevzatí), neznamená, že práce nemohli byť riadne ukončené. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná nespochybnila, že faktúru č. 28500623 zo dňa 31.03.2008 prevzala. Preto ak mala žalovaná za to, že má vec vady a plnenie zhotoviteľa nie je riadne (§ 559 ods. 2), mala právo odmietnuť takéto plnenie. K odmietnutiu prevzatia diela žalovanou nedošlo ani po tom, čo žalovaná prevzala dokumentáciu skutočného vyhotovenia na stavbu jazdiarne a certifikáty stavebných materiálov. Podanie žiadosti o povolenie na užívanie stavby rovnako nasvedčuje tomu, že žalovaná mienila prevzaté dielo užívať v súlade s jeho účelovým určením. Ani v stavebnom konaní žalovaná v postavení stavebníka

nenamietala, že by dielo nebolo uskutočnené v súlade s dokumentáciou overenou v stavebnom konaní. Stavebný úrad v kolaudačnom konaní posudzoval, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. V rámci ústneho prejednávania stavebný úrad porovnával skutočné realizovania dokončenej stavby s projektovou dokumentáciou overenou stavebným úradom a vykonával súpis zistených odchýlok od skutočného realizovania stavby, ktoré neboli ani miestnym zisťovaním preukázané. Z rozhodnutia Obce Hurbanova Ves (podľa § 117 stavebného zákona „Stavebným úradom je obec. Pôsobnosť stavebného úradu je preneseným výkonom štátnej správy“) zo dňa 01.07.2010 č. j. VýST.15-10-HV vyplýva, že v stavebnom konaní bolo zistené, že stavba bola uskutočnená v súlade s dokumentáciou overenou v stavebnom konaní a boli dodržané podmienky stavebného povolenia a podmienky určené v územnom rozhodnutí. Pokiaľ žalovaná namietala, že kolaudačné rozhodnutie ani nemalo byť vydané, odvolací súd poukazuje na to, že návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia podala žalovaná a tento bol posudzovaný na ústnom konaní spojenom s miestnym zisťovaním, preto v prípade ak so závermi stavebného úradu žalovaná nesúhlasila, bola oprávnená podať proti rozhodnutiu odvolanie (§ 54 správneho poriadku).

2.5. Odvolací súd tiež poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Odo 171/2006 zo dňa 29.11.2007 ohľadom prevzatia zhotovenej veci a podľa neho rozpornosť argumentácie žalovanej (tak v prvoinštančnom ako i odvolacom konaní) je potom zrejmosťou z toho, že táto súčasne tvrdila, že dielo odmietla prevziať a zároveň tvrdila, že si u žalobcu riadne a včas uplatnila nároky z väd diela. Za situácie, že dielo podľa tvrdenia žalovanej jej nikdy nebolo dodané (dielo neprevzala), je rozpornou i tvrdenie odvolateľky, že v stanovisku k reklamácii (listina „Projekt Jazdiareň - reklamácie zo dňa 30.04.2008“, listina „Stanovisko k upomienke zo dňa 22.05.2008“) či v rámci procesnej obrany si uplatnila nárok na zľavu z kúpnej ceny. Zodpovednosť za vady je spojená s prevzatím diela. Uvedené osvedčuje závery súdu prvej inštancie, že žalovaná dielo prevzala a následne namietala jeho vadnosť. Záver, že žalovaná odmietla dielo prevziať nepodporujú ani listiny predložené v konaní žalovanou (listina „Projekt Jazdiareň - reklamácie zo dňa 30.04.2008“ a listina „Stanovisko k upomienke zo dňa 22.05.2008“), ani protokol o zistených vadách a nedorobkoch. Postihom za vadné plnenie žalobcom nemôže byť odmietnutie zaplatenia ceny celého ukončeného diela zo strany žalovanej ako objednávateľa diela. Nie je v rozpore dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka požiadavka zhotoviteľa na zaplatenie ceny diela, ak dielo vykazuje vady, ktoré bol zhotoviteľ povinný odstrániť, pretože objednávateľovi nič nebránilo, aby sa po zhotoviteľovi domáhal uplatnenia práva zo zodpovednosti za vady diela (NS ČR sp.zn. 32Obo/644/2003).

2.6. Odvolací súd následne poukázal na zákonné možnosti riešenia, ak sa pri odovzdávaní diela vyskytnú vady, a to právo odmietnuť plnenie (§ 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka), kedy povinnosť zhotoviteľa zhotoviť dielo stále trvá alebo vadné plnenie prevziať a uplatňovať si právo zo zodpovednosti za vady (§ 648 Občianskeho zákonníka). Právny úkon - zrušenie zmluvy (jednostranný právny úkon objednávateľa adresovaný zhotoviteľovi), ktorým by dala žalovaná na vedomie, že zmluvu zrušuje odstúpením od nej, nebol v konaní preukázaný ani odvolateľkou tvrdný. Pričom právo na zrušenie zmluvy a právo na poskytnutie zľavy sa navzájom vylučujú. Len samotné prejavenie „záujmu“ žalovanej o odstúpenie od zmluvy nemožno považovať za odstúpenie od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy je jednostranný právny úkon, ktorý nadobúda účinky okamihom doručenia zhotoviteľovi. Vo vzťahu k posudzovaniu riadneho a včasného uplatnenia nároku z väd diela žalovanou u žalobcu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovým a právnym posúdením vykonaným súdom prvej inštancie, na ktoré rovnako v plnom rozsahu odkázal. V § 649 Občianskeho zákonníka sú ustanovené pravidlá pre uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady veci zhotovenej na zákazku. Uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady (reklamácia) má povahu jednostranného právneho úkonu objednávateľa. Pod uplatnením práva zo zodpovednosti za vady je treba rozumieť také uplatnenie, z ktorého je zjavné, že objednávateľ uplatňuje u zhotoviteľa práva zo zodpovednosti za vady, že objednávateľ si uplatňuje konkrétnu vadu u zhotoviteľa tým, že označí vadné vlastnosti veci alebo popíše, ako sa vada prejavuje a zároveň oznámi zhotoviteľovi, aký druh nároku zo zodpovednosti za vady si uplatňuje (nároky zo zodpovednosti za vady možno uplatniť samostatne alebo alternatívne viac naraz vedľa seba alebo eventuálne pre prípad, že primárne

požadovaný nárok nebude uznaný za dôvodný). K samotnému vytknutiu vady odvolací súd uviedol, že za účinné vytknutie vady je potrebné považovať iba také, ktoré označí konkrétnu vadu. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že vady sa musia uplatniť reklamáciou v záručnej dobe, inak právo zanikne (§ 583 Občianskeho zákonníka).

2.7. Odvolací súd taktiež poukázal na teoretickú nutnosť uplatnenia zodpovednosti za škodu, t. j. notifikačnú povinnosť u predávajúceho v 3 ročnej premlčacej dobe, ktorá má prekluzívny charakter. K namietanej aplikácii § 646 ods. 3 Občianskeho zákonníka odvolací súd uviedol, že pojem „stavba“ nie je v Občianskom zákonníku vymedzený. V zmysle § 119 Občianskeho zákonníka je stavba spojená so zemou pevným základom. Kritériom na identifikáciu stavby, či ide o hnutelnú vec alebo vec nehnuteľnú, je faktor pevného spojenia so zemou, t. j. do popredia vystupuje technické hľadisko na posúdenie stavby ako nehnuteľnosti. Pojem „pevné spojenie so zemou“ je konkretizovaný v ustanovení § 43 Stavebného zákona (50/1976 Zb.). V prípade, ak občianskoprávne predpisy používajú pojem „stavba“, nemožno obsah tohto pojmu vykladať len podľa stavebných predpisov. Stavebné predpisy chápú pojem „stavba“ ako činnosť, zameranú na dosiahnutie diela, aj ako dielo samotné. Na účely občianskeho práva je pojem „stavba“ nutné vykladať staticky, ako vec v právnom zmysle. Pre občianske právo tiež nie je podstatné, či ide o stavbu povolenú alebo nepovolenú, rovnako nie je významné a dôležité, či je stavba evidovaná v katastri nehnuteľností alebo nie; rozhodujúcim kritériom pre kvalifikovanie stavby ako veci nehnuteľnej je pevné spojenie základu so zemou. Stavebný zákon definuje stavbu cez „pevné spojenie so zemou“. Z tejto definície vyplýva, že stavba je stavbou vtedy, ak má pevné základy, ale pevným spojením so zemou sa rozumie aj upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi, alebo o inú stavbu, ukotvenie pilótami alebo lanami, pripojenie na siete a zariadenia technického vybavenia územia, ako aj umiestnenie pod zemou. Okrem toho stavebný zákon definuje stavbu aj v tom zmysle, že je to stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou, alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžf/90/2014 zo dňa 29.09.2016). Dôvodil, že v prejednávanej veci bolo predmetom ústnej zmluvy o dielo (podľa cenovej ponuky 71018/IB_Rev6) opláštenie obvodových stien a strechy jazdiarne, ktorá sa montovala už na existujúcu oceľovú konštrukciu. Vzhľadom k tomu, že samotná oceľová konštrukcia, pevne spojená so zemou, nebola predmetom zmluvy o dielo (objednávateľom oceľovej konštrukcie bol manžel žalovanej), pre posúdenie včasnosti vytknutia väd bolo potrebné na vec aplikovať ust. § 646 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Prípadné úvahy, že opláštenie obvodových stien a strechy jazdiarne, by bolo potrebné považovať za časť stavby alebo jej súčasť, by rovnako boli právne bezvýznamné. I za predpokladu, že by medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o zhotovení stavby a vo vzťahu k včasnému uplatneniu väd diela by sa vychádzalo z Protokolu o zistených vadách a nedorobkoch (február 2011), platí, že pokiaľ včas objednávateľ tieto práva u zhotoviteľa uplatnil a tento nepostupuje v súlade so zákonom, má objednávateľ tri roky na to, aby si nárok uplatnil na súde (§ 508). Za riadne uplatnenie práva zo strany žalovanej v rámci premlčacej lehoty (3 roky) nemožno považovať vyjadrenie zo dňa 15.02.2013, nakoľko uvedené podanie z hľadiska svojho obsahu nemožno považovať za jasné, zrozumiteľné a presne formulovaný procesný návrh (vzájomnú žalobu príp. kompenzačnú námietku), ktorý by obsahoval dostatočne určitý skutkový materiál na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona a mal by vplyv na posúdenie veci samej. Právnym dôvodom spočívania premlčania je podanie žaloby na súd a riadne pokračovanie v začatom konaní. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnemu následku vo forme spočívania premlčacej lehoty.

2.8. K námietke nevykonaného dôkazu a nesprávnych skutkových záverov odvolací súd konštatoval, že z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku (bod 54) vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci vzhliadol aj na vyššie uvedený dôkaz. Zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 27.01.2022 vyplýva, že súd prvej inštancie podrobne odôvodnil svoj postoj k Odbornému vyjadreniu, majúcu za to, že v danom prípade sa jedná o listinný dôkaz nie odborné vyjadrenie (§ 206 CSP). Rovnako z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 27.01.2022 vyplýva, že tento listinný dôkaz žalovaná doručila k rukám žalobcu, tzn. bol s jeho obsahom oboznámený a k takto predloženému dôkazu sa žalobca vyjadril na pojednávaní dňa 27.01.2022. Vzhľadom k uvedenému nebolo potrebné, aby súd dôkaz listinou vykonal na pojednávaní (§ 204 CSP) a stačilo na túto listinu len odkázať. Z obsahu spisu ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva naplnenie žalovanou uvádzaného

odvolacieho dôvodu. Ďalej k rozsiahlemu dokazovaniu konštatoval, že návrh na nariadenie znaleckého dokazovania v konaní (v roku 2018) podal tak žalobca ako i žalovaná, a to za účelom stanovenia hodnoty haly (preukázania dôvodnosti uplatňovaného nároku čo do výšky) a posúdenia, či dielo má vady (návrh zo strany žalovanej). Pričom následne tak žalobca ako i žalovaná žiadali o doplnenie znaleckého posudku (rok 2020), vo vzťahu ku ktorému žiadala žalovaná vykonať i výsluch znalca a následne žalovaná v konaní na podporu svojich tvrdení predložila Odborné vyjadrenie (vypracované dňa 07.01.2022). Súd prvej inštancie opakovane stranám v konaní vyjadril svoj právny názor na prejednávajúcu vec, kedy reagoval na zmenu skutkovej ako i právnej argumentácie strán sporu. Vzhľadom k uvedenému nemožno súhlasiť s námietkou odvolateľky, že súd prvej inštancie vykonaním znaleckého dokazovania (na návrh strán sporu) konal ne hospodárne. V konaní pred súdom prvej inštancie bola odvolateľka riadne zastúpená právnym zástupcom, osobou znalou práva, ktorý kedykoľvek počas konania na základe už vykonaného dokazovania mohol vyhodnotiť ako ďalej procesne postupovať v konaní.

2.9. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľky v časti priznanej výšky úrokov z omeškania. Nakoľko k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu došlo k 01.05.2008, bolo dôvodným priznať žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne (dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska, obdobie od 25.04.2007 do 28.10.2008), v súlade s § 3 Nariadenia vlády. K následnému namietaniu nesprávnosti výroku o trovách konania kvôli nie plnému úspechu vo veci odvolací súd uviedol, že procesný úspech sa určuje víťazstvom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej (v prípade žaloby na plnenie ide nielen o istinu, ale aj o príslušenstvo), t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu. Zásada úspechu sa uplatní aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku. V prejednávanej veci bol žalobca úspešný i čo do príslušenstva pohľadávky, kedy mu súd prvej inštancie priznal úroky z omeškania z istiny od dátumu 01.05.2008 (tak ako žiadal v žalobe). Súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 3 Nariadenia vlády SR výšku úroku z omeškania stanovil ako 9 % ročne namiesto 14,5%, a v tejto časti (rozdiel 5,5%) žalobu zamietol. Nakoľko žalobca príslušenstvo (úrok z omeškania) nevyčísľil priamo vo svojej žalobe, pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva. Uvedenou úvahou postupoval aj súd prvej inštancie, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) vychádzal z judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.11.2008, sp. zn. 6Obo/243/2007) podľa ktorej je na posúdenie úspechu strany rozhodujúca uplatnená istina pohľadávky, a preto žalobcovi ako plne úspešnej strane správne priznal podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok III.). O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti sčasti pozmeňujúcemu a sčasti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie v celom rozsahu žalovaná (ďalej „dovolaťka“), prípustnosť ktorého vyvodila z § 420 písm. f) CSP. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uvedený procesný nedostatok videla v tom, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s jej odvolaním, že sa s rozpormi tvrdenými v odvolaní nevysporiadal vôbec alebo nedostatočne, pričom výsledkom bolo len kopírovanie odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Poukázala na body 22., 26., 27., 29., 33., 34., 36. a 44 dovolaním napadnutého rozhodnutia. Ďalej argumentovala, že v nadväznosti na reklamáciu diela zo strany žalovanej zo dňa 30.04.2008 pristúpil žalobca po niekoľkých urgenciách k reklamačnému konaniu, ktoré vyústilo okrem iného až do spísania protokolu o zistených vadách a nedorobkoch, spísaného v roku 2011. Následne aj na základe vykonaného znaleckého dokazovania boli konštatované vady diela, v dôsledku čoho nebolo možné dielo užívať t. j. ani nebolo riadne odovzdané žalovanej ako objednávateľovi. Následne poukázala na argumentáciu spomínanú v odvolaní. Dôvodila, že z dokazovania vyplývalo, že jej dielo nebolo dodané riadne (zatekanie strechy), v dôsledku čoho žalovaná dielo ani neprevzala, a to aj napriek tomu, že si žalobca bol väd diela (pre ktoré nebolo odovzdané riadne) vedomý, pričom práve neodovzdanie diela riadne (nesplnenie dlhu) zakladá právo žalovanej na nezaplatenie ceny diela (§ 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Navyše aj odborný

posudok od pána O. H. - prezident Stavebnej komory SR (dala ho vypracovať žalovaná) jasne konštatuje, že sa ani kolaudáciou nepovažuje dielo za prevzaté. Tomuto odbornému posudku sa prvostupňový súd ani nevenoval. Podľa jej názoru súd prvej inštancie sa nevenoval ani posudku geodetov o zameraní, ktoré dal súd síce vykonať, ale vo svojom odôvodnení ich v podstate opomenul. Boli tam konštatované zásadné chyby pri zhotovovaní diela žalobcom. Súd vykonával rozsiahle dokazovanie, smeroval svoju činnosť k ustáleniu výšky zľavy z ceny diela, ale napokon nič z toho nepotreboval, pretože sa rozhodol žalobe vyhovieť z formalistického výkladu ustanovení Občianskeho zákonníka o (ne)včasnosti a (ne)úplnosti vytknutia väd žalovanou. Zdôraznila, že ak by vady diela neboli vytknuté riadne, súd by rozsiahle dokazovanie nenariadil. Taktiež uviedla, že na základe vytknutia väd žalovanou (ešte v roku 2008) sa začalo reklamačné konanie vedené žalobcom, ktoré pozostávalo z emailovej korešpondencie medzi manželom žalovanej O. J. a žalobcom, ako aj obhliadok nehnuteľnosti, ktoré dokonca vyústili až do znaleckého dokazovania. Nie je zrejmé, na základe akého dôvodu súd v rozsudku vyhodnotil vytknutie väd ako neurčité a nezrozumiteľné, keďže tieto vady priznali aj zamestnanci žalobcu (v svedeckej výpovedi) a dokonca boli tieto vady zistené aj znalcom. Súd tak svojím rozsudkom (o neurčitosti vytknutých väd) porušil zásadu právnej istoty, všeobecnú zásadu spravodlivosti, zásahu hospodárnosti konania do takej miery, že bolo na strane žalovanej porušené právo na spravodlivý súdny proces. V dovolacej argumentácii ďalej uviedla, že vady neboli žalobcom nikdy odstránené aj napriek pretrvávajúcemu reklamačnému konaniu. Bol to práve žalobca, ktorý trval na vykonaní znaleckého dokazovania, a to na pojednávaní dňa 11.09.2018. Napokon, aj žalobca pripustil v mimosúdnom rokovaní priznanie zľavy z ceny diela na rozdiel od dokončenia diela - odstránenie väd diela. Teda sám žalobca potvrdil nižšiu hodnotu diela, než ktorú uplatnil žalobou na súde. Tiež poukázala na skutočnosť, že žalovaná uplatnila nárok z väd diela - zľavy z ceny diela tým, že odmietla žalobcovi uhradiť fakturovanú cenu (100 %) diela, keďže priznané úroky od roku 2008 do zaplatenia sú v sume ďaleko prevyšujúcej samotnú istinu. Následne konštatovala, že záručná doba na uplatnenie väd uplynula až dňa 30.04.2011 (viď odôvodnenie odvolania žalovanej). Súd aj v rozsudku na základe vykonaného dokazovania ustálil vedomosť žalobcu o vadách diela na mesiace február a marec roka 2011. Vady diela boli riadne v záručnej dobe vytknuté. Žalobca vady do dnešného dňa neodstránil, žalovaná odmietla zaplatiť cenu diela. Vzhľadom na túto procesnú obranu žalovanej tak súd prvej inštancie aj pristúpil na návrh žalobcu k znaleckému dokazovaniu za účelom zistenia zľavy z ceny diela. Podľa názoru dovolateľky naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu je dané aj priesťahmi v konaní na prvej inštancii? nepredvídateľnosť súdneho rozhodnutia súdov oboch inštancií, nezmyselné vykonávanie dokazovania súdom prvej inštancie 13 rokov (od 2010 do 2022)? sanovanie týchto priesťahov a dokazovania odvolacím súdom odôvodnením jeho rozhodnutia? priznanie príslušenstva žalobcovi od r. 2008 do zaplatenia (za 17 rokov)? postavenie rozhodnutia a vyhovieť žalobe na formalistickom výklade ustanovenia Občianskeho zákonníka ignorujúc vykonávané rozsiahle dokazovanie, ignorujúc správanie súdu a správanie žalobcu počas celého konania na prvej inštancii. Na základe uvedeného rozhodnutie odvolacieho súdu označila za zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne. Dovolaiteľka následne uviedla, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s dokazovaním, vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Podľa jej názoru odvolací súd nepreskúmal prvostupňové rozhodnutie v rozsahu odvolania. Ďalej v dovolaní poukázala na neodôvodnený odklon toho istého súdu v porovnaní sp. zn. 1Cob/85/2022 - 806 zo dňa 27.03.2025. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/176/2019 označila rozhodnutie odvolacieho súdu odvolacieho súdu za nepresvedčivé, pričom sa podľa jej názoru odvolací súd nevysporiadal s množstvom argumentov žalovanej, ktoré uviedla vo svojom odvolaní.

4. Vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne, dovolanie preto za nedôvodné a navrhol dovolaciemu súdu dovolanie žalovanej zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa

svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7. Dovolateľka v spojení s tzv. vadou zmätočnosti v podstate vytýkala nesprávne hodnotenie dôkazov (nesprávne skutkové ale aj právne závery) a nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií.

8. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), nie strán sporu.

8.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť, pri ktorej súd hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8.2. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

9. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Súd má povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007) prihliadajúc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal dbať tiež na celkovú presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c.

Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

10. Vzhľadom na v dovolaní prezentovanú nespokojnosť dovolateľky so skutkovými závermi súdov nižších inštancií dovolací súd pripomína, že dovolanie nie je opravným prostriedkom, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porov. § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd má len možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

11. Dovolateľka podaným dovolaním napadla predovšetkým skutkové závery týkajúce sa odovzdania a prevzatia samotného diela, vytknutia jeho vád a uplatňovania si nároku na zľavu z ceny diela. V tomto smere odvolací súd uviedol, že „... z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dielo (zhotovenie obvodového plášťa a strechy haly jazdiarne) bolo žalovanou riadne prevzaté, pričom poukázal aj na § 650 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý ukladá objednávateľovi povinnosť prevziať zhotovenú vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, kedy mala byť podľa zmluvy zhotovená. Dôvodil, že samotná skutočnosť, že žalovanou nebol podpísaný protokol o ukončení prác (Zápis o odovzdaní a prevzatí), neznamená, že práce neboli riadne ukončené. Žalovaná nespochybnila, že faktúru č. 28500623 zo dňa 31.03.2008 prevzala, a ak mala za to, že má zhotovená vec vady a plnenie zhotoviteľa nie je riadne (§ 559 ods. 2), mala právo odmietnuť takéto plnenie. K odmietnutiu prevzatia diela žalovanou však nedošlo ani po tom, čo žalovaná prevzala dokumentáciu skutočného vyhotovenia na stavbu jazdiarne a certifikáty stavebných materiálov. Aj podanie žiadosti o povolenie na užívanie stavby nasvedčuje tomu, že žalovaná mienila prevzaté dielo užívať v súlade s jeho účelovým určením. Ani v stavebnom konaní žalovaná v postavení stavebníka nenamietala, že by dielo nebolo uskutočnené v súlade s dokumentáciou overenou v stavebnom konaní. Stavebný úrad v kolaudačnom konaní posudzoval, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. V rámci ústneho pojednania stavebný úrad porovnával skutočné realizovania dokončenej stavby s projektovou dokumentáciou overenou stavebným úradom a vykonával súpis zistených odchýlok od skutočného realizovania stavby, ktoré neboli ani miestnym zisťovaním preukázané. Z rozhodnutia Obce Hurbanova Ves (podľa § 117 stavebného zákona „Stavebným úradom je obec. Pôsobnosť stavebného úradu je preneseným výkonom štátnej správy“) zo dňa 01.07.2010 č. j. VýST.15-10-HV vyplynulo, že v stavebnom konaní bolo zistené, že stavba bola uskutočnená v súlade s dokumentáciou overenou v stavebnom konaní a boli dodržané podmienky stavebného povolenia a podmienky určené v územnom rozhodnutí. Pokiaľ žalovaná namietala, že kolaudačné rozhodnutie ani nemalo byť vydané, odvolací súd poukázal na to, že návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia podala samotná žalovaná a tento bol posudzovaný na ústnom konaní spojenom s miestnym zisťovaním, a preto v prípade ak so závermi stavebného úradu žalovaná nesúhlasila, bola oprávnená podať proti rozhodnutiu odvolanie (§ 54 správneho poriadku). Odvolací súd tiež poukázal na rozpornosť argumentácie žalovanej (tak v prvoinštančnom ako i odvolacom konaní) kedy táto súčasne tvrdila, že dielo odmietla prevziať a zároveň tvrdila, že si u žalobcu riadne a včas uplatnila nároky z vád diela. Za situácie, že dielo podľa tvrdenia žalovanej jej nikdy nebolo dodané (dielo neprevzala), bolo rozpornou i jej tvrdenie, že v stanovisku k reklamácií (listina „Projekt Jazdiareň - reklamácie zo dňa 30.04.2008“, listina „Stanovisko k upomienke zo dňa 22.05.2008“) či v rámci procesnej obrany si uplatnila nárok na zľavu z ceny diela. Zodpovednosť za vady je však spojená s prevzatím diela. Uvedené potom osvedčovalo, že žalovaná dielo

prevzala a následne namietala jeho vadnosť. Tvrdenie žalovanej, že odmietla dielo prevziať, nepodporovali ani listiny predložené v konaní samotnou žalovanou (listina „Projekt Jazdiareň - reklamácie zo dňa 30.04.2008“ a listina „Stanovisko k upomienke zo dňa 22.05.2008“), ani protokol o zistených vadách a nedorobkoch. Postihom za vadné plnenie žalobcom nemôže byť odmietnutie zaplatenia ceny celého ukončeného diela zo strany žalovanej ako objednávateľa diela“. K samotnému uplatňovaniu väd diela a nárokov z tohto plynúcich, odvolací súd uviedol, že „v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná odstúpila od zmluvy o dielo, s tým, že právo na zrušenie zmluvy a právo na poskytnutie zľavy sa navzájom aj vylučujú. Uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady (reklamácia) má povahu jednostranného právneho úkonu objednávateľa. Pod uplatnením práva zo zodpovednosti za vady je treba rozumieť také uplatnenie, z ktorého je zrejmé, že objednávateľ uplatňuje u zhotoviteľa práva zo zodpovednosti za vady, že objednávateľ si uplatňuje konkrétnu vadu u zhotoviteľa tým, že označí vadné vlastnosti veci alebo popíše, ako sa vada prejavuje a zároveň oznámi zhotoviteľovi, aký druh nároku zo zodpovednosti za vady si uplatňuje (nároky zo zodpovednosti za vady možno uplatniť samostatne alebo alternatívne viac naraz vedľa seba alebo eventuálne pre prípad, že primárne požadovaný nárok nebude uznaný za dôvodný). Za účinné vytknutie vady je potrebné považovať iba také, ktoré označí konkrétnu vadu. Vady sa pritom musia uplatniť reklamáciou v záručnej dobe, inak právo zanikne (§ 583 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ objednávateľ včas tieto práva u zhotoviteľa uplatnil a tento nepostupuje v súlade so zákonom, má objednávateľ tri roky na to, aby si nárok uplatnil na súde (§ 508). Za riadne uplatnenie práva zo strany žalovanej v rámci premlčacej lehoty (3 roky) však nemožno považovať jej vyjadrenie zo dňa 15.02.2013, nakoľko uvedené podanie z hľadiska svojho obsahu nebolo možné považovať za jasne, zrozumiteľne a presne formulovaný procesný návrh (vzájomnú žalobu príp. kompenzačnú námietku), ktorý by obsahoval dostatočne určitý skutkový materiál na subsumciu konkrétnej skutkovej podstaty pod všeobecnú skutkovú podstatu zákona a mal by vplyv na posúdenie veci samej. Právnym dôvodom spočívania premlčania je podanie žaloby na súd a riadne pokračovanie v začatí konaní. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnemu následku vo forme spočívania premlčacej lehoty.

Odvolací súd sa (v rámci uplatňovania reklamácie) tiež vyjadril aj k povahe zhotoveného diela, pričom ustálil, že „...v prejednávanej veci bolo predmetom ústnej zmluvy o dielo (podľa cenovej ponuky 71018/IB_Rev6) opláštenie obvodových stien a strechy jazdiarne, ktorá sa montovala už na existujúcu oceľovú konštrukciu. Vzhľadom k tomu, že samotná oceľová konštrukcia, pevne spojená so zemou, nebola predmetom zmluvy o dielo (objednávateľom oceľovej konštrukcie bol manžel žalovanej), pre posúdenie včasnosti vytknutia väd bolo potrebné na vec aplikovať ust. § 646 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Prípadné úvahy, že opláštenie obvodových stien a strechy jazdiarne, by bolo potrebné považovať za časť stavby alebo jej súčasť, by rovnako boli právne bezvýznamné. I za predpokladu, že by medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o zhotovení stavby a vo vzťahu k včasnému uplatneniu väd diela by sa vychádzalo z Protokolu o zistených vadách a nedorobkoch (február 2011), platí, že pokiaľ včas objednávateľ tieto práva u zhotoviteľa uplatnil a tento nepostupuje v súlade so zákonom, má objednávateľ tri roky na to, aby si nárok uplatnil na súde (§ 508), k čomu však zo strany žalovanej nedošlo“.

12. Odvolací súd teda vychádzal z toho, že žalovaná vykonané dielo riadne prevzala (t. j. dielo jej bolo zhotoviteľom odovzdané), následne, hoc neurčito síce namietala jeho vadnosť (napr. zatekanie), avšak bez ohľadu na to, následne už svoje nároky z vadného plnenia diela neuplatnila včas na súde (§ 508 Občianskeho zákonníka). Závery súdov nižších inštancií o tom, kedy v danom prípade došlo k odovzdaniu diela (a akým spôsobom), či si žalovaná uplatnila v reklamačnej dobe vady diela, a či si svoje nároky včas uplatnila na súde sú skutkovými závermi súdov, ktoré dovolací súd nemôže prehodnocovať.

12.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z článku 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického

myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

12.2. Dovolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12.3. V preskúmanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru odvolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

12.4. Súdna prax najvyššieho súdu je jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

12.5. Dovolací súd potom nezistil žiadne deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a nepovažoval konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery za svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). K námietke žalovanej, že súdy nevenovali dostatočnú pozornosť odbornému posudku pána O. H. - prezidenta Stavebnej komory SR, ktorý konštatoval, že sa ani kolaudáciou nepovažuje dielo za prevzaté, dovolací súd uvádza, že otázka, či spôsob akým bolo v danom prípade dielo odovzdané bolo skutočne odovzdaním diela, je otázkou právnou, ktorú môže riešiť len súd (nie znalec, nakoľko právna otázka nemôže byť predmetom znaleckého posudzovania). Ani opomenutie posudku geodetov o zameraní, v ktorom mali byť konštatované zásadné chyby pri zhotovovaní diela žalobcom, nič nemení na závere odvolacieho súdu, že tento nepovažoval uplatnenie nárokov z vád na súde žalovanou za riadne a včasné. Dovolací súd v tomto smere dáva do pozornosti, že odvolací súd de facto potvrdil závery súdu prvej inštancie predovšetkým z dôvodu, že žalovaná si nároky z vád (nárok na zľavu z ceny diela, príp. iný nárok) neuplatnila riadne a včas na súde (§ 508 Občianskeho zákonníka), čím sa jej nárok stal premŕčaný a nebolo ho možné priznať. Vo vzťahu k tomuto záveru potom dovolateľka nevzniesla žiadne dovolacie námietky. Celé dovolanie žalovanej je založené predovšetkým na jej tvrdeniach, že vady vytkla dostatočne určito a zrozumiteľne, že tieto boli zistené aj znalcom v konaní, že tieto neboli do dnešného dňa žalobcom odstránené, že si uplatnila nárok z vád diela - zľavu z ceny diela tým, že odmietla žalobcovi uhradiť fakturovanú cenu (100 %) diela (naviac zľavu z ceny diela vo výške až 100% ceny diela nemožno považovať za zľavu- pozn.), s tým, že záručná doba na uplatnenie vád jej uplynula až dňa 30.04.2011. Všetky tieto skutočnosti by však boli relevantnými v prípade, že by si žalovaná svoje nároky zo zodpovednosti za vady včas a riadne uplatnila aj na súde (§508 ods. 1 OZ) - teda nielen voči žalobcovi.

Podľa cit. ustanovenia „nárok zo zodpovednosti za vady je potrebné uplatniť na súde vo všeobecnej premlčacej lehote (§ 101), ktorá začína plynúť odo dňa, keď nadobúdateľ vytkol vadu u scudziteľa“. Inak povedané, aj keby sme sa stotožnili s tvrdením, že žalovaná vady diela včas reklamovala u žalobcu a aj ich dostatočne konkretizovala, samotné nároky si už na súde včas neuplatnila. A tento záver žalovaná dovolaním nenapadla (ani z dôvodu nepreskúmateľnosti).

12.5. Za daného stavu mal dovolací súd za to, že žalovaná mala v danej veci podať dovolanie podľa § 421 CSP (nie podľa § 420 písm. f) CSP) a vymedziť v ňom právne otázky typu - či sa kolaudáciou stavby považuje/nepovažuje dielo za prevzaté, príp. či ňou zvolený (konkrétne definovaný) prístup možno považovať za odmietnutie prevzatia diela? Či listiny „Projekt Jazdiareň - reklamácie zo dňa 30.04.2008“ a „Stanovisko k upomienke zo dňa 22.05.2008“ boli z hľadiska uplatnenia vád a nárokov z nich dostatočne určité a zrozumiteľné právne úkony? Či vyjadrenie žalovanej zo dňa 15.02.2013 (č.l. 70 spisu - označené ako „Predloženie splnomocnenia na zastupovanie žalovanej, návrh na doplnenie žaloby o náležitosti podľa § 79 ods. 1, § 101 ods. 1 OSP, Žiadosť o odročenie pojednávania, Žiadosť o nazretie do spisu“) bolo z hľadiska uplatnenia nárokov z vád (t. j. ako uplatnenie zľavy z ceny diela) v lehote podľa § 508 ods. 1 Občianskeho zákonníka dostatočne určité a zrozumiteľné - t.j. či išlo o taký úkon žalovanej (vzájomnú žalobu alebo kompenzačnú námietku), ktorým si uplatnila konkrétny nárok z vád diela na súde? Nakoľko žalovaná dovolanie podľa § 421 CSP s vymedzením konkrétnych právnych otázok, na riešení ktorých založil svoje rozhodnutie odvolací súd nepodala, sú jej výhrady uvedené v dovolaní len púhym nesúhlasom so skutkovými závermi prijatými súdmi nižších inštancií, resp. jej púhym nesúhlasom s vyhodnotením dôkazov, ktoré však nie sú vadami konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023).

12.6. Dovolací súd záverom zároveň dodáva, že ustanovenie § 648 (ustanovenia o spotrebiteľskej zmluve zhotovenia veci na zakázku) bolo do Občianskeho zákonníka zavedené až novelou - zákonom č. 108/2024 Z.z., s účinnosťou od 1.7.2024, pričom v zmysle prechodných ustanovení (§ 879x), sa ustanovenia tohto zákona použijú na právne vzťahy vzniknuté až po 30. júni 2024. V danej veci mala byť ústna zmluva o dielo uzavretá ešte v roku 2007, dielo malo byť odovzdané v roku 2008 a v tomto roku, resp. v roku 2011 mali byť žalovanou vytknuté aj vady diela. Z týchto dôvodov nebolo možné predmetnú zmluvu o dielo (zhotovenie veci na zakázku) považovať za spotrebiteľskú. Navyiac v danej veci predmetom diela malo byť zhotovenie opláštenia strechy haly jazdiarne, čo samo vylučuje, aby uzavretá zmluva mala spotrebiteľský charakter. V danom prípade potom platilo, že žalobca zodpovedal za vady, ktoré mala vec zhotovená na zakázku pri prevzatí žalovanou, ako aj za vady, ktoré sa vyskytli po prevzatí veci v záručnej dobe (§ 645 OZ). Záručná doba bola 24 mesiacov a v prípade zhotovenia stavby 3 roky (§ 646 OZ). Záručná doba začína plynúť odo dňa prevzatia veci (§ 647 OZ). Ak išlo o vadu, ktorú bolo možné odstrániť, mal objednávateľ (žalovaná) oprávnený požadovať bezplatné odstránenie vady. Zhotoviteľ (žalobca) bol povinný odstrániť vadu bez zbytočného odkladu. Ak však išlo o vadu, ktorú nebolo možné odstrániť a ktorá bránila tomu, aby sa vec mohla podľa objednávky riadne užívať ako vec bez vady, mal objednávateľ právo na zrušenie zmluvy. To isté právo mu prislúchalo pri odstrániteľných vadách, ak pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet vád nemohol vec riadne užívať. Ak išlo o neodstrániteľnú vadu, ktorá však nebránila riadnemu užívaniu veci podľa objednávky, mal objednávateľ právo na primeranú zľavu (§ 648 OZ). Práva zo zodpovednosti za vady sa museli uplatniť u zhotoviteľa v záručnej dobe; inak práva zanikli (§649 OZ). Vzhľadom na všeobecnú úpravu zodpovednosti za vady (§499 až § 510 OZ), ktorú bolo potrebné aplikovať aj na zmluvu o zhotovení veci na zakázku (keďže ustanovenia, ktoré upravovali zmluvný typ - Zmluvu o zhotovení veci na zakázku, v tomto smere osobitné ustanovenia neobsahovali), bolo v danej veci potrebné aplikovať aj ustanovenia § 504, § 505, § 508 Občianskeho zákonníka. Podľa nich nadobúdateľ (v danom prípade objednávateľ) mohol uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady na súde len vtedy, ak vytkol vady bez zbytočného odkladu po tom, čo mal možnosť vec prezrieť. Nadobúdateľ musel vadu vytknúť najneskôr do šiestich mesiacov, pokiaľ zákon neustanovoval inak. Ak v tejto lehote nevytkol vadu, právo zaniklo. Ak išlo o vady, za ktoré sa zodpovedalo podľa § 502, vadu bolo potrebné vytknúť do šiestich mesiacov od zistenia vady, najneskôr do uplynutia určenej záručnej doby. Nárok zo zodpovednosti za vady bolo potrebné uplatniť na súde vo všeobecnej premlčacej dobe (§ 101), ktorá

začala plynúť odo dňa, keď nadobúdateľ vykhol vady u scudziteľa.

12.7. V danej veci zo súdmi nižších inštancií zisteného skutkového stavu vyplynulo, že zhotovené dielo malo mať vady, ktoré však mali charakter väd odstrániteľných (viď Odborné vyjadrenie č. 5/2019 podľa ktorého zhotovená vec mala vlastnosti zodpovedajúce účelu, na ktorý bola stavba jazdiarne určená a zistené vady boli odstrániteľné, znalecký posudok č. 7/2020 O. E. P., podľa ktorého sa pomocou laserového merača nepotvrdila vada zhotovenia samotnej oceľovej konštrukcie, aj z protokolu o spísaní väd z roku 2011 vyplýva, že vady v ňom uvedené sú vadami odstrániteľnými spolu s návrhmi na spôsob ich odstránenie). V prípade odstrániteľnej vady vzniklo potom žalovanej (ako objednávateľovi) iba právo požadovať bezplatné odstránenie vady a žalobcovi (ako zhotoviteľovi) vznikla povinnosť túto vadu odstrániť bez zbytočného odkladu. Iba ak by išlo o neodstrániteľnú vadu, ktorá by však nebránila riadnemu užívaniu veci podľa objednávky, mal objednávateľ právo na primeranú zľavu (§ 648 OZ). Ani žalovaná v dovolaní netvrdila, že by vady zhotovenej veci boli neodstrániteľné, práve naopak tvrdila, že žalobca doposiaľ vady neodstránil (tvrdila, že „vady neboli žalobcom nikdy odstránené aj napriek pretrvávajúcemu reklamačnému konaniu“). Ak potom v danom prípade vady zhotovenej veci nemali charakter väd neodstrániteľných, žalovanej nárok na zľavu z ceny diela ani vzniknúť nemohol. I napriek tomu (aj keby žalovanej aj vznikol nárok na zľavu z ceny diela, t.j. ak by aj vytýkané vady boli neodstrániteľného charakteru - pozn.), dovolací súd v ďalšom poukazuje na to, že zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších inštancií vyplynulo, že žalovaná mala vady vytknúť ešte v roku 2008 (30.4.2008), príp. v roku 2011 (spísaním protokolu o zistených vadách a nedorobkoch z 8.3.2011). Správne potom súdy uviedli, že od uvedeného okamihu (vytknutie väd žalovanou u žalobcu) bola žalovaná (keďže žalobca jej nároky neuspokojil a vady diela doposiaľ neodstránil) povinná svoj nárok zo zodpovednosti za vady (t. j. nárok na zľavu z ceny diela) uplatniť na súde (žalobou, vzájomným návrhom, kompenzačnou námietkou), a to v lehote do troch rokov odo dňa, keď vady vytkla (§ 101, 102, § 508), teda v danom prípade najneskôr do marca 2014. Keďže tak žalovaná neurobila (a vzhľadom k tomu, že žalobca v tomto smere vzniesol námietku premĺčania - č.l. 354), na žalovanou uplatňovaný nárok na zľavu z ceny diela nemožno prihliadať. Žalovaná si teda najneskôr do marca 2014 svoj nárok (na zľavu z ceny diela - avšak ani iný nárok zo zodpovednosti za vady - pozn.) na súde neuplatnila, pričom dovolací súd bol zhodne s názorom odvolacieho súdu, že za takého uplatnenie nároku nebolo možno považovať jej podanie z 15.2. 2013 (ako jediné podanie urobené žalovanou do uvedeného obdobia), v ktorom žalovaná oznamovala iba svoj zámer odstúpiť od zmluvy o dielo, a v ďalšom spochybňovala len aktívnu vecnú legítimáciu žalobcu (č.l. 70).

12.8. Dovolateľka, zhrnúc uvedené, v dovolaní nepredložila argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov odvolacieho súdu - jej dovolacia argumentácia je sčasti opakovaním argumentácie uvedenej v odvolaní. Preskúmajúc obsah spisu a odôvodnenia rozsudkov okresného súdu aj súdu odvolacieho dovolací súd dospel k záveru, že tieto spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP a nemožno ich považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Súslednosti jednotlivých častí rozsudkov a ich obsahové náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnení rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Súdna argumentácia je koherentná a rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Zvolené premisy aj závery, ku ktorým súdy na ich základe dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

13. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, či nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako

vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

14. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel teda k záveru, že z procesného postupu súdov nižších inštancií nevyplýva, že by konanie bolo zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv žalovanej v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

15. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná sa v podanom dovolaní de facto domáhala iba revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, a prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Deficity v dokazovaní (napr. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) však nenamietala. Naviac vo vzťahu k rozhodujúcej otázke (včasnosti uplatnenia nároku zo zodpovednosti za vady na súde) žiadnu dovoláciu argumentáciu neuvádzala. Dovolanie nepodala ani podľa § 421 CSP v otázkach popísaných v bode 12.5. tohto rozhodnutia.

16. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, najvyššiemu súdu neostávalo iné ako ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

17. Úspešnému žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

